

Lőrincze Lajos: Néhány szó az ÜGY-ről

Igen, az ÜGY-ről, így, kiemelten, csupa nagybetűvel, ahogy Péchy Blanka szokta mondani. Ez az ügy: a magyar kiejtés, nyelvünk jó hangzása, amely Péchy Blankának immár több évtized óta a legfőbb gondja, életének értelmet, tartalmat, örömet adó foglalatossága. Nem is jól mondom. A két évtized csak a beszédért való küzdelmeinek idejét jelzi, a beszéddel való küzdelme sokkal régebbi keletű. A beszéddel kapcsolja örökre és elválaszthatatlanul élethivatása, a színészet, a beszéddel, a hangzó nyelvvel küzd nagy gondolatok s érzések pontos tolmácsolásáért, de küzd a beszéddel úgy is, hogy keresi, kutatja a legjobb, a legigazabb, a mondanivalót legpontosabban kifejező formát.

Szerencsésnek mondhatom magam, tanúja lehettem annak, hogyan született meg a beszéd gondjaiból a gondolat: tenni kell valamit, hogy a hangzó magyar nyelvnek, a jó magyar kiejtésnek nagyobb legyen a tekintélye, a társadalmi megbecsülése. S 1960-ban létrejött az az alapítvány, amely a következő években erjesztője, mozgatója, szervezője lett a jó magyar kiejtésért való sokirányú, sokarcú munkának, küzdelemnek.

És – újabb, igen fontos állomása az ügy életének – 1974-ben megjelent Péchy Blanka „Beszélni nehéz!” című könyve, rokonszenves őszinteséggel és vonzó irodalmi formában mutatta be, hogyan találkozott mesterségének gondjaival, hogyan tanulta és tanulja a nyelv rejtelseit, miben látja mai nyelvhasználatunk, kiejtésünk legfőbb hibáit, mik volnának a legfőbb feladatok. A javasolt teendők egyike hamarosan meg is valósult: új, országos hatású nyelvművelő fórum alakult; elkezdődött a rádióban a Beszélni nehéz! sorozat.

Újabb állomás: a rádióműsor nyomán megszülettek – Péchy Blanka kitartó buzdításának és lelkes tanárok szervező munkájának eredményeként – az iskolai Beszélni nehéz! körök, fontos „intézményeiként” a jó magyar kiejtésnek.

A jó magyar kiejtésért való küzdelem – most már mondhatjuk – társadalmi méretűvé vált: az ÜGY-ből – KÖZÜGY lett.